

Görme engelli bir müzisyenin, müzik karşısında önünde bir şey durabilir mi? Göremeyen bir bebeği nasıl büyütebilir bir anne? Peki yetenekli bir dansçı dansla barışabilir mi? Göremeyen birine dans nasıl anlatılır? “Micheal Jackson’ın yaptığı gibi” demek ne kadar yeterli olur acaba? Bu sorular Siang, Jie ve Siang’ın annesini bir araya getirir.

Siang görme engelli olmasıyla birlikte küçüklüğünden beri müzikle ilgilenmektedir ve oldukça başarılıdır. Ancak artık “diğerleri”yle aynı şartlar altında eğitim görecekler, üniversiteye başlayıp müzik eğitimi alacaktır. Üniversite demek yurtta kalmak demek, bu ise her şeyin yeni olduğu bir ortama alışmak demek. Kıyafetleri gardroptan bulmak, sınıfın yolunu öğrenmek, ders çalışmak, yemekhanede yemek yemek...

Jie meyve suyu satan bir dükkanda çalışmaktadır. Annesi tarafından dansçı olma arzusu desteklenmemektedir. Jie’nin dansa neden devam etmediği net olarak gösterilmese de annesinin elinde para tutamasından kısaca maddi problemlerden kaynaklandığını tahmin etmek zor değil. Jie’nin dansçı sevgilisinin onu aldatması Jie için bir kırılma anıdır, dibe batmıştır. Ancak dibe batmak onun için bir yükselişin başlangıcı olur, tabii şansın ve Siang’ın yardımıyla.

Son ana karakter olan Siang’ın annesi ise kötü bir ilk izlenim bırakıyor seyircide. Oğlunun bu engelinden bezmiş hali ve filmin en başındaki biraz zalimce konuşmalarıyla kötü bir karakter oluşunu düşünmemize neden oluyor. Bu noktada film çok ince bir çizgide gidiyor. Zira anne karakteri kimi zaman Siang’a karşı oldukça duyarlı davranması gelgitler yaşamasını engellemiyor. Ve oğlunu üniversite hayatında tek başına bırakıyor olmak, Siang’ın annesini zorluyor.

Siang ve Jie’nin tesadüf eseri karşılaşmalarına ve arkadaş olmalarına tanık oluyoruz. Jie’nin Siang’a yaklaşımı bir hayranlık, şefkat ve sevgi içeriyor. Onunla müziğin ve sesin gerçekte ne demek olduğunu öğreniyor. Bir dansçının ihtiyacı olanın müziğin içinde salınmak olduğunu fark ediyor. Ama bunlardan daha önemlisi “tüm yapmak

istediğini yapıp yapmadığını” sorguluyor ve bir anlamda hayata yeniden başlıyor.

Filmdeki bu üç karakterin de bir iç çatışması var: Siang küçüken katıldığı bir yarışmada başına gelen olayı unutamıyor ve sık sık engelinin yeteneğine gölge düşürmesinden korkuyor. Onun amacı dünyaya “ben müziğimle burdayım” diyebilmek. Siang’ın körlükle ilgili tek derdi, körlüğün Siang kimliğinin önüne geçmesi. Bunun dışında hiç bir yere Siang’ı yılmış olarak görmüyoruz, aksine oldukça hayata tutunan, hayat dolu birisi. Jie ise patronu dışında kimseden destek görmeyen, hayata küsmüş bir insan. Annesi ve (eski) sevgilisiyle olan sorunları seyircinin gözüne sokulmadan güzel bir biçimde sunuluyor. Siang ise ona dünyayı gösteriyor. Jie hayatın zorluklarıyla baş edemeyen bir karakter olarak sunuluyor ve Siang tam bu anda onun hayatına girip hayallerini hatırlatıyor. Son olarak Siang’ın annesi dış dünyayla çocuğu adına savaşış savaşıma kararını vermeye çalışıyor.

Siang’ın babasının olayların bu kadar uzağında olması ise düşündürücü. Bu durum Tayvan kültürüyle alakalı olabilir. Zira Tayvan kültüründe “yalnızca anne çocuklarla ilgilenir” tarzında bir yaklaşım var ve böyle bir durumda da Siang ile ilgilenmek anneye düşmüş olabilir. Bu açıdan bakıldığında oldukça doğal bir durum gibi gözüküyor.

Film aynı zamanda Tayvan’ın 2012 Oscar adayıydı. Gerçek bir hikayeden, hatta direkt kendini oynayan Huang Yu-Siang’ın hikayesinden alınmış olmasaydı da etkileyici bir film olurdu. Zira konu olarak ilgi çekici bir film. Siang’ın amatör oyunculuğu tam kıvamında. Sandrine Pinna (Jie) de özellikle güzel bir performans sunuyor. Film mütevazı kadrosuyla minimalist yapıda kendi halinde bir film gibi gözükmeyle beraber Siang’ın müzikleri gibi hoş bir etki bırakıyor seyircide.

Elif Gökçe